

dør skabtes gode Samfundsvilkaar for den Befolkning, som bør derovre under dansk Omsorg, vilde det i mange Maader ogsaa komme vort danske Fædreland til Gode, og en saadan Reformstyrelse vilde ganske sikkert ikke i Længden blive nogen Udgift for vort Samfund. Alle saadanne Foranstaltninger betaler sig i det lange Løb. Derfor er jeg i dette Øjeblik en Modstander af at sælge Øerne. Jeg mener, at den Opgave har meldt sig for os i de senere Aaringer og netop meldt sig med stigende Krav og Styrke i de sidste Aar, og vi kan ikke nu i dette Øjeblik forlade denne Opgave og sælge Kolonierne, uden at der kommer til at hvile et Skær over os, enten af, at vi løber fra den Opgave, eller af en vis Eyneløshed i det hele. Dette har jeg ønsket at betone, fordi jeg mener, at det i Forhandlingerne om Salget maa drages frem som det reelle Moment.

Hvad er det for en Interesse, vi overhovedet knytter til vore Kolonier? Hvis det kun er en rent merkantil Interesse, saa er der intet at sige til, at man omsætter denne i et kontant Beløb, men hvis man mener, at der i vor Styrelse af Kolonierne ligger en social Opgave, saa skal man ikke gøre det, fordi denne baade er af Værdi for os rent umiddelbart og hviler som en Forpligtelse paa os til at gøre noget godt igen, der er gjort saa frygtelig daarligt i de Aar, der er gaaet. Jeg er noget bedrøvet over, at Socialdemokratiet har stillet sig, som det har gjort, kun draget det rent merkantile Spørgsmaal frem og kun betonet, at Øerne ikke længere betaler sig for os, og at der ikke er nogen Udsigt til, at de vil komme til at gøre det. Det sociale Spørgsmaal — som ganske vist derovre er et sort Spørgsmaal, men det gør dog ingen Forskel, om det herhjemme er et hvidt — havde jeg haabet, at Socialdemokratiet havde draget frem og betonet som det egentlig afgørende. Jeg mener, at der paa alle Omraader, hvor man gør Forandringer i sine Kolonibesiddelser, altid for de forskellige Stater er Spørgsmaal om, hvorvidt der derigennem stilles eller tilføres Samfundet nye Opgaver. Dette Spørgsmaal maatte man ogsaa have stillet sig her. Jeg tror ikke, det lader sig gøre helt ustraffet uden videre i dette Øjeblik at skyde det vestindiske Spørgsmaal, Negerspørgsmaalet, bort fra os, fordi det har meldt sig med saa ganske overordentlig stor Styrke i den senere Tid.

I og for sig er det ganske overflødig, at jeg fremhæver dette Synspunkt; jeg gør det kun for min egen personlige Menings

Skyld, thi Forhandlingerne er jo drejede ind i et helt andet Spor, idet vi nemlig ikke skulde staa frit i Spørgsmaalet om at sælge, men skulde gøre det under en international Situation, der har lagt et Tryk paa os. Saa er Sagen en helt anden, thi saa maa man til at udmaale, hvordan dette Tryk er, men da er det ogsaa en Forhandling af en helt anden Art end den, der hidtil har været ført. Et saadant Spørgsmaal, f. Eks. som hvorvidt vi kan sælge Øerne, uden at Negrene bliver spurgt, eller ikke, stiller sig ganske forskelligt. Hvis det er en Foranstaltning, vi træffer rent merkantilt, eller fordi vi kniber os løs fra den sociale Opgave derovre, kan vi ikke gøre det uden at spørge Negrene; det er ganske utvivlsomt. Men hvis der foreligger et Spørgsmaal om Ordningen af Danmarks internationale Forhold, kan vi selvfølgelig ikke lade Negrene være afgørende for, hvordan den Politisk skal føres. Vi kan slet ikke paa et saadant kapitalt Spørgsmaal komme til nogen Klarhed over, hvilken Fremgangsmaade der bør anvendes, naar vi ikke bestemt og skarpt kan udmaale denne Tale om det internationale Tryk eller Pres, der ligger paa os. Herom er jo Sagen i den senere Tid kommet til at dreje sig paa en ganske mærkelig Maade, fordi det stiller sig saadan, at vi ikke en Gang her i Rigsdagen kan faa at vide eller danne os nogen sikker Mening om, hvorvidt dette Hensyn til det internationale Spørgsmaal er et reelt Hensyn eller en Tommeskrue, der skal lægges paa Rigsdagen for at tvinge den Traktat igennem, der nu er blevet afsluttet.

Her rører jeg ved det Punkt, som er kommet saa stærkt frem under Forhandlingen, Spørgsmaalet om hele Tillidsforholdet og hele det Forhold til vort hjemlige politiske Styre og Frihedsstyre, som denne Sag kaster Lys over. Jeg maa ganske vist indrømme, at det forekommer mig at være noget af det sørgeligste, at vi her er kommet saa vidt, at vi i internationale Forhold i Virkeligheden ikke er ude over dette Spørgsmaal om Modsætningen mellem de politiske Partier, og at vi ikke har Basis for en saadan Forhandling, hvor den Slags Spørgsmaal ikke vil kunne rejses. Jeg bebrejder Regeringen to Ting i denne Sag. Den ene er kommet saa grumme stærkt frem gennem den Betragtning, som navnlig den højtærede Finansminister gjorde gældende, at der ikke kunde være Tale om nogen Overrumpling i denne Sag. Den højtærede Minister sagde, at han forstod slet ikke, at man talte om, at Rigsdagen og Folket var blevet overrumplet. Jeg vil give den højtærede Finans-